

Hetta vildi vera óført, billaði eg mær sjálvum inn.

Eg vildi uttan iva vera ovurhonds glaður, og neyvan vita hvørjum beini eg skuldi standa á. Men veruleikin varð heilt ein annar.

Tað einasta eg hugsaði um, var hvussu gott tað var at sleppa burtur úr hasum forb..... hyl. Og heimsmet hugsaði eg nær um ikki um, eg visti neyvan hvar eg var. Um ikki nokur fólk høvdu tikið og leitt meg oman í umklæðingarrúmið, so veit eg ikki um eg var komin oman har.

Askoðararnir, ið tá vóru nógvir í tali, vildu heldur ikki sleppa mær, fann eg tá út av. Fagnaðurin var óførur.

Eg hevði ætla mær at heimsmetið skuldi veitsluhaldast, men hetta orkaði eg als ikki, og aftaná stuttan steðg hjá formanninum í AGF, har eg royndi at »koma niður á jørðina aftur«, fór eg heim og í song.

Og heima helt systur mín, Ingrid, ið annars heldur ikki hevði sovið hesar 24 timarnar, men verið í hollini, vakt, so at eg ikki skuldi vera órógv-
aður.

— Men hetta gjørdist ein lógin svøvnur, sigur Jon. Eg helt, at nú skuldi eg sova 24 tímar út í eitt, men so varð als ikki. Eg vaknaði umleið triðja hvønn tíma, orsakað av pínu í vøddunum, serliga álbógnum, akslunum og kjálkunum. Ikki tí at eg hevði tosa ov nógv — tað eri eg annars kendur fyri — men av tí at eg havi brúkt kjálkar og vøddar her í nánd til óktan anda-
drátt í eitt samdøgur, og

hetta er so sanniliga nakað, ið ein merkir.

Venjing og aftur venjing

— Jon, nú tú hevur svomið hesar 89,174 km., skal tú uttan iva halda teg burtur frá svimjing eina tíð?

— Halda meg burtur, lær Jon.

Venjing mín byrjar aftur týsdagin sum vanlig. Tú má minnst til, at nógvar stórar uppgávur liggja og biða fyrri framm-
an. Fyrst skal eg luttaka í Oslo-open — kappingunum, ið vera 19.—20. juni og so vikuna aftur í kappingunum um jústku meistaraheitini.

I juli er so kappingarnar um DM, og at enda eru tað jú kappingarnar um HM í Equador á Olavsøku.

Næsta málið, ið eg havi sett mær, er at royna at fáa so nógv góð úrslit sum gjørligt í Equador.

Skúvoy—Suðuroy

— Jon, at byrja við segði tú, at tað skuldi ganga long tíð aðrenn tú royndi nakað tilíkt aftur. Vil tað siga at tú bert fer at svimja vanligu strekkini aftur?

— Tað veit eg nú ikki, flennur Jon. Eg havi hugsað um at svimja tvørtur um Ermasund. Hetta er jú væl styttri, so hvør veit?

Um hetta verður veruleiki veit eg ikki enn, hetta liggur langt framm í tíðini.

Men eitt veit eg, og tað er, at eg ætli mær at svimja úr Skúvoy til Suðuroyar. Nær hetta verður veit eg sjálvsagt ikki, men hetta er stóri dreymur mín, og honum sleppi eg ikki so leingi eg livið, endar Jon.

Tillukku Jon

Á leikvøllum funnst
i forðum
at venja sær hond og
fót,
teir reystastu dreingir
i Norðum,
teim bilti ei magn og
mót.

Teir leiktu sum selir
á sundi
við botnin og omaná.
Men ollum roysnum
teir kundu,
ov langt er at siga frá.

(Mikkjal Dánjalsson
á Ryggi)

Forum fram yvir dalar
og fjøll, —
Føroya havoygdi ung-
domur reysti —
fremjum ítrótt og fim-
leik um vøll —
latum forndansin
dynja í holl —
skipið kvæðini snjoll —
trinum lættliga fram
og við treysti.

Svimjum fram yvir firð-
ir og sund —
Sigmund Brestisson
hovum i huga —
leypum fram yvir flot-
ur og grund —
fremjum dystarleik,
sveinar og sprund —
setum ítróttarfund —
sýnum fram, hvat vit
evna og duga.

(J. H. O. Djurhuus)

Jon!!!

Ikki veit eg á hvønn hátt ein eigur at heiðra einum, ið júst hevur sett nýtt heims-
met. Tað er jú ikki á hvørjum degi, at ein av vinmonnum visir seg at vera bestur innan sitt øki.

Eg veit heldur ikki um tú sjálvur veruliga man vera greiður yvir hetta.

Men eg fari so at royna at festa nokur fá orð á blað, fyrri at tú kann merkja at vit, ja, flest allir føroyingar, kenna fløvan um hjarta, at vita, at tú — ein føroyingur — hevur megnað tað, sum eingin í Heiminum hevur gjørt áður.

Sum vit vita frá samroðum okkara, vórðu tað mong, ið ívaðust um tú veruliga ætlaði hetta, um tú veruliga hevði kreftir at svimja í 24 tímar út í eitt. Onnur aftur hildu ætlanir tinar verða óðamannaverk.

Men ongantið ívaðist tú sjálvur. Tú var alla tíðina greiður yvir, at henda roynd tin fór at gerast hørð, men samstundis vildi hon eisini prógvað, at tað var ikki av tilvild, at tú higartil hevði sett fleiri dansk met og m.a. tí verður roknaður sum ein av fremstu svimj-
arunum í Danmark — og Norðanlondum.

Og ongantið ívaðist tú, at tú skuldi klára at seta nýtt heimsmet — og rætt fekk tú.

Og øll, ið frammanundan ívaðust um hetta fór at lata seg gera, biðja teg uttan iva um umbering, og ynskja tær tillukku.

Samstundis frøir tað okkum, at tú ongantið hevur gloymt at tú ert føroyingur, hóast tú nú hevur verið búsitandi í Danmark nokur ár (og óiva verður tað nokur ár aftur at). Altið hevur tú kalla teg føroying og greitt blað- og tíðindamonnum frá, at tað fyrst og fremst er litla oyggjaflokk okkara tú umboðar.

Ikki kann sigast annað, enn at tú hevur umboðað Føroyar á besta hátt í útlandunum.

Tað verið seg øllum norðanlondunum, USA, Onglandi ella Kina, ið tú hevur vitjað í samband við ítrótt tina.

Sjálvur hevur tú so mangan greitt mær frá, at uttan allan tann stuðul tú hevur fingið úr Føroyum — peningaligan eins væl og andaligan — vildi tú ikki verið komin nær so langt, og tú ert komin higartil. Men nú siggja vit, at hesin stuðul hevur ikki verið til fánýtis.

Eg veit væl at stórar uppgávur liggja fyrri framman hesar næstu mánaðarnar. Kappingar um jústku meistaraheitini, Oslo-kappingarnar, kappingarnar um dansku meistaraheitini, og so tær kappingarnar, har tú enn einaferð skal umboðað okkum øll, kappingarnar um HM í Equador.

Vit vita, at tað er nógv at leggja á herðar tinar, at tú einsamallur skal umboðað eitt heilt fólk, ein oyggjaflokk, men ivast ikki í, at hevur nakar styrki til hetta, so er tað júst tú.

Vit vóna sjálvsagt at úrslit tini gerast hampuliga góð — sjálvt um kappingin er óvanliga hørð. Men tú skal vita, at tað í veruleikanum hevur litið at týða um tú gerst fremstur ella aftastur, bert tú umboðar okkum og Merkið okkara á góðan hátt, og sýnir at føroyskur ítróttarandi í hvussu er, er millum teir fremstu í Heiminum.

Um tú so vinnur ella ikki ger minnið.

Vit vita jú, at tú ei tann besti; tú hevur júst prógva tað.

Tillukku Jon.

john

— Tað ringasta eg kann hugsa mær í samband við met-svimjing mína, var um eg t.d. hevði svomið 100 m. ov stutt, og stríð mítt tí hevði verið til fánýtis